

Salman Masalha

POEMS

(Hebrew)

Translated by

Vivian Eden

2021

שחור, אבל ירוק

כְּדֵי לְכַתֵּב שִׁירִים,
הֶבְלִי אֶמֶת, לֹא צְרִיף
לְלֶכֶת כָּל כֶּף רְחוּק.
כִּי שְׂרָשֵׁי הַשִּׁיר הַטּוֹב
תָּמִיד נוֹבְטִים
עֲמֵק.

וּמִי שֶׁרוֹצֵה לְשַׁאֵב
שִׁירִים מִתּוֹךְ הָאֲדָמָה,
וְגַם מִתְּנֵה נָאָה
לְתֵת,
צְרִיף לְחֶשֶׁב
שְׁחֹר,
אֲבָל
יְרוֹק.

BLACK BUT GREEN

To write poems,
vain truths, you haven't
all that far to seek,
for the roots of the good poem
always sprout
deep.

And he who wants to draw
poems out of the ground,
and also give a seemly
gift,
must think
black,
but
green.

אבא גם

לְאָבָא שְׁלִי
 שְׁנוּלַד בְּמוֹרֵד הַהָר
 וְהֵבִיט עַל הַיָּם,
 לֹא הָיָה דְרֹכּוֹן מְעוּלָם.
 וְאֶפְלוּ לֹא תְעוּדַת מְעָבֵר.
 הוּא חָצָה אֶת הַהָרִים
 כְּאִשֶּׁר הַגְּבוּלוֹת לֹא זָרְמוּ
 בְּנְהָר.

לְאָבָא שְׁלִי
 לֹא הָיָה דְרֹכּוֹן בְּעוּלָם.
 לֹא מִפְּנֵי שְׁלֹא הָיְתָה לוֹ
 אָרֶץ וְחוֹתָם.
 רַק מִפְּנֵי שֶׁהָאָרֶץ
 תָּמִיד שָׁכְנָה לָהּ שָׁם בְּנַחַת
 בְּכַפּוֹת יָדָיו.

וּכְמוֹ שֶׁהָאָרֶץ לֹא תִמָּקֶה
 מִיָּדָיו אַף פְּעַם
 וְנִסְעָה אֶל מְעָבֵר לַיָּם,
 אָבָא - גַּם.

FATHER TOO

My father,
 who was born on the slope of the mountain
 and gazed down on the lake, never
 had a passport. Or even
 a laissez-passer.
 He crossed the mountains when
 the borders did not flow
 in the river.

My father
 never had a passport in this world.
 Not because he didn't have
 a land or a seal.
 Just because the land
 always dwelt calmly
 in the palms of his hands.

And just as the land
 never slipped from his hands
 to travel overseas,
 Father – too.

גן

מריסי הזכרון בניתי גן.
 ונטעתי בצדו האחד עצי
 אפרסק וגפנים. ותליתי
 על ענפי עץ התות אשכולות
 פעמונים. הם יבשילו לעת
 קיץ. גם קשרתי חבלים
 שרוקדים עם הרוח. ילדים,
 שיבואו לשחק מחבואים,
 יצחקו כצפור בלי שנים.

על גבעת החלום, בצדו
 השני של גני, שוב הסמיק
 הירח בלחיים, כמו פניה
 של ילדה שמשכתי אל חיקי.
 היא חמקה מידי פשגדלנו,
 וחמקה צפרים מן הארץ.
 גם הגן ששמרתי בין ריסי
 זכרוני כבר נשר,
 כמו מלים שנשרו
 על נייר.

GARDEN

From the eyelashes of memory
 I built a garden. And I planted vines
 and peach trees on one side. And I hung
 clusters of bells on the mulberry trees.
 They will ripen in the summertime.
 I also tied ropes that dance
 with the wind. Children
 who come to play hide and seek
 will laugh like toothless birds.

On the dream hill, on the other
 side of my garden the moon's cheeks blushed
 like the face of a girl I pulled to my chest.
 She slipped from my arms when we grew up,
 and birds slipped away from the land.
 And the garden I kept between
 eyelashes of memory also fell away
 its leaves like words
 that have fallen
 onto paper.

שכחה

אנשים משנים יושבים
 בבתי הקפה בשעות הערב.
 היום כבר פרח לו מזכרונם,
 חלף בין אצבעותיהם בלי לדעת
 מה נותר בסופו. בלי לדעת אהבה.
 ובתוך הרעש הנשקף בחלון ראנה,
 והשיחות על הא ועל דא, ובעקר
 על העליות במדד של דצמבר,
 והירידות בשער הזהב, אני עומד
 בשער השכחה. זה השער הצופה
 על חדרי השמחה. כי מרב זכרון
 אתה שוכח מי אתה. מי פועור ומי
 יפה. אתה שוכח מי החי לפניך
 על חרבו, ומי פוסע אל מותו
 על שלחן הקפה. ובין לגימה
 לגימה, אתה עוד תגלה שם
 בסוף, בתחתית עכורה של ספלון,
 כי שכחה
 היא ראשית הזכרון.

OBLIVION

Strange people sit in
 cafés of an evening. The day
 has already flown from their memories,
 slipped through their fingers without knowing
 what remained at its end. Without knowing love.
 And from within the noise reflected in a shop window,
 and the talk of this and that, and especially
 of the rise of the stocks in December,
 and the drop in the price of gold, I stand
 at the Gate of Oblivion. This is the gate overlooking
 the Chambers of Joy. Because from so much memory
 you forget who you are. Who is ugly and who is
 beautiful. You forget who lived before you
 by his sword, and who walks towards his death
 on the café table. There, at the end,
 between sip and sip you will yet discover
 in the murky depths of a cup
 that oblivion
 is the beginning of memory.

כְּלוּב

עַל כַּף יָדָהּ צִירוּ הָאֲחֵרִים
 קוּיִם שֶׁל כְּלוּב, וְכִלְאוּ בּוֹ
 אֶת קוֹרוֹת חַיִּיהָ. וְאֲנִי,
 בְּהִיוֹתִי בֶן עֶרֶב, שׁוֹנֵא
 צֶפּוֹר בְּשִׁבִי. בְּכֹל פֶּעַם
 שֶׁנִּתְּנָה לִי אֶת יָדָהּ
 מְחַקֵּתִי קוּ.

וְשֶׁחֲרַרְתִּי צִפְרִים.

CAGE

On the palm of her hand the others drew
 the lines of a cage, where they imprisoned
 her life story. And I,
 son of Arabia that I am, hate
 an imprisoned bird. Each time
 she gave me her hand,
 I erased a line.

And released birds.